

Boldog vagyok, mert véget ért.
 Mentség nélküli indulat, sérült veszteglés
 és felesleges önámítás volt a gyerekkor,
 amiből most már hiába akarnék bármit is törleszteni,
 hiszen csak a felesleges és idegesítő emlékek maradtak,
 megráncosodva, mint a rozsdás serpenyőben
 hagyott fáradt étolaj egy kihűlt nyári konyhában.
 Emlékszem jól, kövér kisfiú voltam.
 Sokat szaladtam, de hiába, mert ha elfáradtam,
 büntetésből hétszer forgattak körbe
 a lakótelep fogköves szájában, és ha szépen kértem,
 akkor sem kaptam a szorongás-védőoltásból.
 A kapálózás volt az enyém,
 a hasított remegés a vasbetonban.
 A tizedik születésnapomon megszedültem
 a két váratlan pofontól, amiket azért adott anyám,
 mert belekavartam az ünnepi marhalábszárpörköltbe,
 az ajándékba kapott Csepel-biciklimet pedig
 még aznap eladták ócskavasnak a MÉH-telepen.
 Persze aztán végül csak megsajnálta.
 Elvittek a vándorcirkuszba,
 de ott az öreg elefánt nem akart megmozdulni,
 a tolószékes bohóc váratlanul sírva fakadt,
 és a kötél táncosok egymás után potyogtak le a magasból,
 én pedig az óriási, forró sátorban
 voltam csak igazán, igazán egyedül.
 Vagy talán nem is voltak soha szüleim.
 Árvaházban nevelkedtem,
 ahol a gyerekek kötőtűkkel szurkálták össze párnáikat,
 a láncra vert kutyákat pedig túrakolbásszal dobálták meg.
 Minden évben csak egyetlen napra vártam,
 amikor beneveztek mindenkit egy talicskatoló-versenyre,
 aminek a végén a győztes egy gyerekszobát kapott,
 és ha jól viselkedett, talán még örökbe is fogadták.
 Engem nem.
 Talán ezért járok azóta is úgy haza, mint akkor,
 lehajtott fejjel lépkedve az irigység gödreiben.

PANEL